

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Munus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Hinc remunero, hoc est, retribuio, redono, & munificus, liberalis, quali munera large præbens, munificentia, liberalitas, & munificus, liberaliter.

¶ LOCI BIBLICI

Munera accipiunt filii Heli Iudices Israelis, & male iudicant, 1. Sam. 8. 3. munera accipiens Giezi leprofus fit, 3. Reg. 5. versicul. 21. 27. munera accipiens, vt occidat innocentem, maledictus, Deuterom. 27. v. 25. munera non accipit Deus, Deut. 10. v. 17. munera non accipit Elifus à Naaman gentili quem sanauerat, 2. Reg. 5. v. 16. munera non accipienda. Exod. 23. 8. Deut. 16. 9. 19. 27. v. 25. 1. Samuel 8. 3. 12. 3. 1. Regum 13. v. 7. 2. Reg. 5. 9. 16. Psalm. 1. 4. 5. Proverb. 15. v. 27. 17. 23. Eccle. 8. 3. 20. 10. Esa. 1. 23. 5. 23. Ezech. 13. 19. 22. 12. Amos 5. 12. Mich. 3. 11.

Munus acceptio periculosa, Gen. 24. v. 23. Exod. 23. vers. 8. Nam. 22. v. 7. 8. Deut. 16. 9. 19. 27. 25. Iudic. 16. v. 5. 1. Sam. 8. 3. 12. 3. 4. 2. Sam. 16. 1. Iob. 15. 24. 36. 18. Psalm. 15. 5. 26. 10. Prover. 15. v. 27. 17. 23. 23. 29. Esa. 1. 23. 5. 23. Mich. 3. 11. Eccl. 4. 36. 7. 6. 20. 31. Matth. 28. 9. 12. 15. Act. 24. v. 16. 27. Iuda. v. 16.

¶ SENTENTIAE BIBLICAE

Donec accipiant, osculantur manus dantis, & in promissionibus suis humiliant voces suas, in tempore retributionis postulant tempus. Eccl. cap. 29.

Cum dederis: ne improperes. 41. Vbi manus multe sunt, claudet, & quodcumque trades, numera & appende. Datum vero & acceptum omne describe. 42.

¶ SENTENTIAE PATRUM.

Libertatem arguendi amittit peccat, qui ab eo accipit, qui id eo dat, ne corrigatur. Amb. in Epist. ad Cor. 1.

Munera excæcant oculos iudicium, & vim autoritatis inclinant ibidem.

Facile contemnitur clericus, qui sepe vocatur ad prandium, & non recusat. Nunquam petentis, raro accipimus rogati. Nescio, quomodo etiam ipse, qui deprecatur, vt tribuat, quum acceperis, vi- liorem te iudicat: & mirus in modum, si eum rogantem contemp- sit, plus te post veneratur. Hieron. ad Marcell.

Ante Dei oculos nunquam vacua est manus à munere, si arcæ cordis plena sit bona voluntate. Greg. in Hom.

Non Abel ex muneribus, sed ex Abel munera oblata placuerunt Lib. 12. Mor.

Quis non erubescat dicere: quid mihi dabis, vt tibi iustitiam faciam? nonne simile est, ac si dicatur: quid mihi vultus dare, vt abne- gem? officium perdam, & Deum vendam? ibid.

Quo beatus Eugenijs munera cautijs fugitabat, ad eum vndiq; multipliciùs confluebant, hoc quoque fere vbiq; accidit, vt fugiant, dum queruntur, dum fugantur: accelerant. Quum idem prior quidam modicæ facultatis, cuius causam nondum audierat, marcam auri deuotione multa instanter offerret; Nondum, inquit, ingressus es domum. Et iam vis corrumpere domum: corruptionem namque vir sanctus credidit quicquid offerrebat lite pendente. ibid.

Tres sunt munerum acceptiones, quibus contra iustitiam huma- na vanitas militat, nempe Favor amicitiarum. Adulatio laudis, & eo paralis acceptio muneris. Facilius autem pervertitur animus rei corporeæ munere, quam gratiæ laudisque favore, Isid. de summo bono lib. 1.

Oblatio enim muneris tinea est regiminis. Iust. in epist.

Peremptorium enim est in principe, vel auram adorare munc- rum, vel fauorem querere personarum: teste siquidem Propheta: In quorum manibus iniquitates sunt, dextera eorum repleta est muneribus. Transibunt iniquitates in penam, & munera in dolorem: quia testum onio Iob ignis deuorabit tabernacula eorum, qui mune- ra libenter accipiunt. Petrus Blesensis.

¶ SENTENTIAE POETICAE.

Quid ad quend. sine nomine.

Vt iam nil praestes, animi sum factus amici Debitor. Et meritum velle iuuare voco. Parua quidem fateor pro magnis munera reddi, Cum pro concessa verba salute damus. Sed qui quam potuit dat maxime, gratis abunde est. Et si nem pietas contrigit illa suum. Nec qua de paruo pauper dyi libat acerra, Tibi a minus grandi, quam data lance valent. Agnoscit tam lactens, quam gramine pasta Phalisco. Victimæ Tarpetos consilium ista focios.

Plato 1.3 Politicæ etiam hunc vers. usurpauit. Δωρεά δ' εὖς πείθει καὶ οὐκ ἔχει βλάβην. Cum datus silectur, venerandos muneræ reges. Menander.

Καὶ οὐδ' ἂν εὖς εἴη ὁ ἄλλοις ἐχθρὸς ἔχει. Mali enim vici dona vultu atem non habent. DDDD 3 Idem

Munus

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Munus, Græce δῶρον, dicitur. Hebr. Schocath, à verbo Schâ- lab, munerauit, munus dedit. Cognationem, habet cum dâth, corrupit, nam munera excæcant oculos videntium & iu- ramentum corrumpunt. Est rei cuiusdam donatio, atque honoris signum, secundum Arist. 1. Rhet. Munus autem, donum, & premium (vt pla- tonem) sic differunt, quod donum & munus ante factum non post factum datur, premium non nisi ad factum. Munus voluntarium est, premium debetur: Donum diis datur. Munus hominibus, premium viris fortibus. Donum à liberali ho- mine, premium à præclaro. Inter Donum & Munus hoc interest, quod eundem Donatum, quod Munus est id, quod necessa- rium est, lege, more, imperio eius, qui iubendi habet potesta- tem. Donum, quod nulla necessitate iuris, sed sponte præstatur, & non præstatur, nulla reprehensio, & si præstatur, plerumque est gratis.

Munus, vt placet Varro, dicitur, quia, qui mutuo animo sunt, alteri officij gratia, ac à dono differit, nisi cum per metaphoram alteri officio ponitur, quoniam officia aut à principibus aut Re- publicis muneris loco dari consueverunt, vel pro ludis, qui à populo quati muneris loco exhibentur. A munus fit im- munus, qui absque onere liber est: & immunitas, exemptio ab onere.

Idem apud Stob. ser. to.

Quicumq; manum auro supponit, ille quamvis inficitur mala melius consilii.

Eurp. in Medea.

Plēdū dūca rēgā fides hys.

Persuadero dona & dīs fama est.

Terent. Comœd. 3.

Quamvisque comparatum est, ut hi qui minus habent, semper addant aliquid detioribus.

Ouid. i. epist. Oenonis ad Paridem.

Turpiter in gemmā munerā corpus emunt.

Martialis in Epigr.

Callidus effratta nummos sur auferet arca.

Præstet patris impia flamma Lares;

Debitor sciam pariter sortemq; negabit.

Non reddet sterilis semina satī & seget.

Dissenasorem fallax Spoliabit amica.

Mercibus exstructas obrinet unda rētes:

Extra fortunam est quicquid donatur amicu;

Quas dederis solas semper habebis opes.

Martial. l. 5. Epigr. ad Amil.

Semper eris pauper, si pauperes, Amillane:

Dantur opes nullis nisi dimisibus.

Mart. l. 9. ad Ruffum.

Dum me captabas mittebas munera nobis,

Postquam cepisti, das mihi Ruffe, nihil.

Ut captum tenas, capto quoq; munera mitte.

De cauea fugias ne male passus aper.

Ouid. epist. 16. Helene ad Paridem.

Aut ego perpetuo sumam sine labe tenebo.

Aut ego te potius quam tua dona sequar.

Vigila non sperno se, acceptissima semper.

Munera sunt, auctor quæ pretiosa facit.

Hier. Saunorola in locis communib.

Quasi uor illa, Timor Munus, Dilectio Rancor,

Sape solent hominum rectos peueriere sensus.

Die Ding mend u in d'ger W. It Guig'uche?

als Forcht Lieb, Nij ond Gelt.

Ouid. 2. de Art.

Carmina laudantur, sed munera magna petuntur

Dummodo sit: dines barbarus ille placet.

Idem 2. & 3. de Art.

Ipse licet Venias, Musi comitatus Homere.

Si nihil attuleris, ibis Homere foras.

Munera, crede mihi, placant hominesq; deosq;

Placatur donis Iupiter ipse datus.

Quid faciet sapiens: stultus quoq; munera gaudet.

Ipse quoq; accepto munere mitis erit.

Idem 4. de Pont.

Multiplicat tamen hunc grauitas auctoris honorem,

Ut manifestem res datæ dantis habet.

Idem 3. de Pont.

Dignus es argento suluo quoq; dignior auro.

Sed te, cum donas ista, inuare solent.

Mich. Verin.

Munera quid possint, testatur ferrea turris,

Quam Victor suluo Iuppiter imbre subit.

Accipe parua mei latus munuscula census.

Nec quaerunt, sed qua suscipit mente data.

Quid non argento? quid non corrum pituit auro?

Qui maior, a dabit munera, Victor erit.

Munera qui mittit sperat maior remitti:

Nemo scias Velleit perdere gratis opes.

Munera ne capias: vincis latet hamus in escas.

Nulla careat visco munera, virus habens.

Ouid. 5. Fall.

Sape Iouem Vidi, tam sua mittere vellet

Falminā, thure dato sustinisse manum.

¶ SENTENTIAE PHILOSOPHICÆ

ET HISTORICÆ.

Munera oportunitate grata sint, non vulgaria quæque aut pauci habuerint, aut pauci intra hanc ætatem habent, aut quæ etiam si natura pretiosa non sunt, tempore aut loco fiant. Senec. lib. 1. de be. neficijs, cap. 11.

Vtque cauebimus, ne munera superuacua mittamus: vt foemina aut seni arma venatoria, aut rustico libros, aut studiis ac literis dedito retia. Equæ ex contrario circumspicimus, nedum grata mittere volumus, suum cuique morbum exprobatūra mittamus sicut ebrioso vina, & valetudinario medicamenta. Maledictum enim incipit esse non munus, in quo vitium accipientis agnoscitur. idem, ibid.

Si arbitrium dandi penes nos est, præcipue mensura quæremus vt quam minime mortale munus sit, &c. idem, eo lib. c. 12.

Sæpe nihil interest inter amicorum munera, & hostium vota. idem, lib. 2. cap. 15.

Quidam, cum aliquid illis missum est munusculum, aliud intemptitue remittunt, & nihil se debere testantur. Id genus est, protinus aliud inuicem mittere, & inuicem mutuo pungeri. idem l. 4. c. 106.

Parua munera, diutina: locupletia non propria esse solent. Amil. Prob. in Trasybo.

Viri boni aduersus omnia amicorum munera bellum suscipiunt, quod componi nulla pace aut conditione possunt: quæ ad reponendum & diuitias parandas spectant. Illi autem cantes, non tamen ea repudiant, quæ liberalitati nullum mitterenti, & splendori seruiunt. Plut. in Aristide.

Socrates dicebat, Archelam quadraginta minas in domo impendisse, conducto mercede Zeulipe Heraclota, qui eam exornaret, in seipsum vero nihil. Et ob hanc causam longinquis terræ partibus, magno studio contempnenda causa venire: ipsius vero Archelaj gratia neminem in hanc proficisci nisi si quem forte persuaderet pecunia & munus. Non honesti bonique viri capi non possent. A. Ias. lib. 1. c. 11. bistor.

Cyrus iunior Lacedæmonijs, vt fecum societatem inuenirent, quam cum fratre, hac oratione sese commendauit: Alibi longe grauius esse, quam fratri plus illo meri bibere, quam illum. Nam illum vix in venatu posse in equo sedere, excutiat; in rebus aduersis, ne in sella quidem. Socrates tamen dæmonij inuiso esse molles ac timidus. Hortabatur tamen eos ad se mittere, pollicens, se pedibus daturum equum, curru, agrum possidentibus, se daturum vicos, qui habentur facturum, vrbium dominos. cæterum auri argentique in manu vt non possent numerare, sed pendere cogentur. Namque erat, quod dixit Artaxerxes, regalijs esse addere, quam dicitur. Plut. in Reg. apoph.

Philippus, quum arcem quandam valde munitam explorasset, atque exploratores retulissent profusus esse aduersus eum etiam impossibile, percontatus est, num vsque adeo munitus esset, vt nec a sinu auro onustus posset accedere? Significans autem tam munitum, quod auro non expugnaret. Quod ipsum significauerunt fabula Danaes, à Ioue stuprata, sed deo in aurum Flaccus:

Aurum per medios ire satellites, Et per nempere amat castra potentius ferro.

Plut. in apoph. item Cic. in epist. ad Attic.

Phocionem Harpalus, ab Alexandro fugiens, magno cum dote Athenas venit, ibique quum multis muneribus adferret, ad Phocionem etiam septuaginta talenta delinax. Phocion ad nuntios conuersus Auferite isthæc (ait) hominum impio meoque nomine in auro onulum ludum que renuntiare Harpalus corrumpeudi ciuitate manum abstinete. Phocion.

C. Porcius audiens Romanos acceptis in muneribus perfidiam & decus amississe: Vtinam, inquit, ad illa tem pota me seruasset, & tunc essem natus, quando Romani dona accepissent. Non profecto pallus essem eos imperare diutius. Cic. Offic.

M. Cincibus legem quum tulisset, quæ caudico munitam gendam causam percipere prohibebatur: hancque rem Cincius moleste ferret, prodidissetque, ac satis contumeliose distulisset. Cinciothiole? Vt emas, inquit, Cai. si vi velis. Quasi distulisset accipere munera gratis prohiberis. Bruf. l. 3. c. 1.

Socrates. Alcibiades ambitione quadam munitus, cum magna que munera Socrati dono misisset, & Xantippe admittere donorum amplitudinem, ea que cuperet eum accipere, Socrates xille fertur. Imo nos certemus liberalitate cum Alcibiade, admitteruntur, ab ipso non capiamus quadam munificencia. A. Ias. de var. hist.

Idem, cum Alcibiades speciosam arcem dono offerret, Socrates quæ sibi domum edificaret. Quid, inquit, si mihi calcos oponam? Nunc corium mihi daret, vnde mihi calcos conficerem? Et Socrates an non ipse ridiculus essem, si acciperem? Hac similitudine in inutile recussauit. Eras. l. 3. apoph.

Idem obiurgatus ab vxore Xantippe, quod multa munera amicis, nihil acciperet, dixit: Si omnia, que dantur, haud minus, ne si peterecum quidem impoterum, vt darent, habundantius. Stob. ser. de Prudentia.

Idem Archelam rex Socratem ad se vocat, multa pollicens, crates respondit, se nolle ad eum venire, à quo acciperet munus, cum illi reddere paria non possit. Hoc dictum improbat Socrates, quod philosophus persuadens auri argentique contempnenda, quam si det aurum & argentum. Eras. l. 3. apoph.

Idem. Quum Aristippus, Socratis discipulus, ex quaestu Socratorum primus facere instituit, præceptio nullius, vt minas, remisit illico Socrates ad illum pecuniam, dicens: Genium hoc nequam quam permittere. Dicebat enim Socrates, qui bi peculiarem esse dæmonem, à quo petiberecum arcem, qui si quid tentaret parum honestum. Genium autem illum quæ fuisse rationem. Atque interina cunctis indi. cavit Aristippus.

PC
POLY

quod philosophiam doceret mercede, eoque donum
partum receit. *Eras. lib. 3. apoph.*
Cyrus oblata ab hominibus auctera non accipienda
est. Et eam quidem ob causam, quod munus in accepto
habitu situr rependat: aut si omnino non referat,
suis reprehensionem facilem incitat. *Aelian. lib. 10.*

Cynicus, quum Cæsar ducenta talenta ei attulisset, ri-
si sentare, inquit, me constituerat, totum illi sui experi-
to. *Bras. lib. 6. 9. ex Sen. de benef. l. 7. c. 11.*
ptuperimus fuit, attamen quum amici decem talenta
erit, non accepit: Hæc, inquit, me cogent, si qui-
ter vos habere, aliquid præter ius concedere: sin mi-
ruarem, ingratißimum haberi. *Aelian. lib. 11. de Car.*

munus pecuniam ab amicis ad ludorum impensam con-
sumperat, sed magnam pecuniam missam a Fabio Perfi-
o accepit. Obiurgantibus autem, quod non accepisset. Ego in-
beneficium accipiam, a quo propitior ideo non accepturus
tatem. Quumque illi Rebilus, consularis homo, eiusdem infa-
miam in summississet, & inlatret, ut acciperet, Rogo, in-
a Pellico enim non accipi. *Sen.*

Polycrates, postquam a Polycrate tyranno quinquæ talentorum
munus, inio mens duas egit noctes, in quibus cogitatione
de illis ea, dicens: non tanti ea sibi esse, ut tanta cura ve-
re. *Aelian. lib. 8. de Prob.*

quum in Lydia Trisaphienem fugasset, ac quampluri-
mptus, iam in agros regios fecisset in cursum, rex Per-
l. gator, quorum præcipuus Titraustes, ingentem pecu-
niam vitro ad illum inuit, petens ut a bello desisteret: Ageli-
pecunia respondit, pacis quid tempore Republicæ vi-
ritatem, vix habeat decernendi, quod ad tuendam ci-
uitatem utilitatem cætuere: conductere: belli vero tempore
vix vero iucundus esse, si milites suos daret, quam si dite-
ret, et ea se pulcherrimum ducere, si Græci munera cape-
rent, sed armis sicutarent ipsa. Vox excellentis animi,
vix vix præmium ambiret, quam gloriam: nec pa-
benderet, fraudato milite. *Plut. in apoph. Lacon.*

Telexi filium quum quidem interrogasset: Cur
Mellinis oblata non accipisset? respondit: Quoniam si
legibus pacem habeat non potuisset. Quo dicto
munera nequaquam esse accipiendâ, quæ legibus & Reipub-
licam saltem ex parte obesse possunt. *Plut. arch. in Lacon.*

Meander, Samiorum tyrannus, ob incursionem Per-
sorum Spartam, ostendit: quanta in pecuniarum vim
operasset, & quantum Cleomeni vellet largiri. At Cleome-
nem nihil accepit, sed veritus, ne quid aliis civibus do-
natis Ephoros, dixit quæ fatius esse, si hospitem suum Samium
hospitio submoveret, ne cui Spartano perfida det, inquit, ut
hæc. Ephori vero Cleomenis consilio parentes, eodem Ita-
liæ, quum legibus pacem habeat non potuissent. Quo dicto
munera nequaquam esse accipiendâ, quæ legibus & Reipub-
licam saltem ex parte obesse possunt. *Plut. arch. in Lacon.*

Meander, Samiorum tyrannus, ob incursionem Per-
sorum Spartam, ostendit: quanta in pecuniarum vim
operasset, & quantum Cleomeni vellet largiri. At Cleome-
nem nihil accepit, sed veritus, ne quid aliis civibus do-
natis Ephoros, dixit quæ fatius esse, si hospitem suum Samium
hospitio submoveret, ne cui Spartano perfida det, inquit, ut
hæc. Ephori vero Cleomenis consilio parentes, eodem Ita-
liæ, quum legibus pacem habeat non potuissent. Quo dicto
munera nequaquam esse accipiendâ, quæ legibus & Reipub-
licam saltem ex parte obesse possunt. *Plut. arch. in Lacon.*

Quum Cleomenis filius: Quum Aristagoras Milesius Cleomenem
pro Ionibus aduersus Regem Persarum suscipiendum
operaret, magnam pecuniam vix pollicens, quantoque magis
obtulisset, tanto plus adderet promissæ summæ: Pater, inquit,
perpetuo hic peregrinulus, ne oculus cum ædibus extruderis.
Plut. in apoph. Lacon.

Cleomenis filius: Quum Cyrus stipendium misisset militibus, Cilli-
siosum xenia, amicitia monumenta: Respondeam quidem
munera vero remitti: negans sibi eum ipso priuata habere
munera, eandem illi secum quoque incedere. Quod hoc animo
perpetuo qui totus ad Reipub. commoda spectat: *Idem.*

Quum obiurgaret eum amici, quod pecuniarum rei
tanti tuendam conferentis nullam causam egeret: Et, inquit,
quæ res viliis est, verum hinc Nicomedi, intento digito in ho-
mitem quendam claudam & mutillum. *Aelian. lib. 11. de Car. hist.*

Epaminondas pauper quidem erat, sed cum Iason ei quinquæ
talenta mitteret: Inuitam inquit, mihi facis. Sed quum
drachmas à eue mutatus, ut essent pro viatico, profectus
est Peloponnesum. Cum vero nuntius allatum esset, latelitem
pecuniam à capuis cepisse: Mihi, inquit, da scutum: Tu vero
periclitamur eme, in qua viuas. Non enim vixeres pericula sub-
miles cum dies sis factus. *Plut.*

Quum legati venirent ferentes munera animo corum-
pudant prædium eos venire iussit prius: ut in eodem causam ad-
mone explicarent. Appollita igitur est mensa vilis, bibebantque vi-
uaculum. Subridens igitur Epaminondas, ad legatos ait: Abite,
obtinuo retro mea prandia narrate, quibus me contentum non

facile suis muneribus ad proditionem alliciet. *Stob. serm. de Prosi-
dentia.*
Idem, cum Artaxerxes Persarum rex ipsi tria Daricorum millia
misisset, Diomedonem Cyzicenum apertius increpauit: si rati-
tam navigationem suscepisset, corruptus Epaminondas, eum-
que iussit hæc verba ad regem referre: Si fauet commodis Theba-
norum, habiturus est Epaminondas amicum gratis: sin minus, ho-
stem. *Plut. in apoph.*

Phocion: quum à Menillo oblata pecunia contempseret, ro-
gatus ab illo causam, cur saltem filio sumendam non permitteret?
respondit: Si filius vitam moreque composuerit, vixit ille quidem
paterna hæreditate contentus: Si vero prodigus & immodestus
fuerit, nec a genitum quidem hoc satis futurum est. *Plut.*

Alexander Macedonum rex, centum talenta dono miserat
Phocion, is vero percontatus est eos, qui pecuniam adferebant;
Quid ita, quum essent Athenienses permulti, sibi vni illa mitteret
Alexander? Illis respondentibus: Quoniam vnum te iudicat virum
& honestum & bonum. Ergo sinat, inquit, me talem & haberi, & ef-
fe. Vt scite arreptum ab illis argumentum torfit ad occasionem re-
cusandi muneris, iam quis hic non admiretur corrupti pectoris sin-
ceritatem? Pauper erat Phocion, nec doni magnitudine quicquam
mouebatur. Simul autem indicat, illos, qui Reipub. administrant,
tamen à capiendis muneribus non temperant, nec bonos esse viros,
nec tales haberi debere. *Plut. in apoph.*

Alexander: Cuius quædam, ut ab armis Alexandri quietem ha-
beret, obulit illi partem agrorum, & præerea rerum omnium di-
midium. Cui sic respondit: Hoc animo veni in Asiam, non ut acci-
perem, quod dedissetis, sed ut vos haberetis, quod reliquisset. *Plut.
in Alex.*

Xenocrates: Cum Xenocrati Chalcedonenfi ingentem pecunia-
rum summam misisset, ex ea Philolophus tres tantum minas rece-
pit, & reliquum referri iussit, dicens: Mihi pluribus esse opus, qui plu-
res aieret. *Laert. l. 4. c. 2. Stob. serm. 3.*

Idem Alexander ad Xenocratem legatos misit cum aliquot talen-
tis, quos ille in Academiâ perductos parca tenuique coena ex-
cepit. Postmodum interrogantibus: cui vellet adnumerari pecuniam?
Quid, inquit, itane vos ex hæltera cœna non intellexistis, me pecu-
nia non indigere? Philolophus ethnicus receit à diuissimo liberalis-
simoque rege vitro dilatam ingentem pecuniam summam, & nunc
pro sanctis haberi voluit: quæ exirem iam profelli paupertatem in-
tantum, ut horreat etiam æri nummi contactum, non aliter quâ
vipera: non referendis artibus venantur diuitum ac pauperum hoc-
ralitatem. *Laert. l. 4. c. 2. Cic. l. 5. Tusc. quæst.*

Dionysius senior: Corinthiorum legati, quum ad Dionysium se-
niorum misisset, & is pro more amplissima dona obtulisset, re-
cusant plane, eo quod lex apud ipsos vetans, ne legatione fungen-
tes munera acciperent à principe. Quibus Dionysius respondit: Re-
profecto ab istis factis, qui, quod vnum bonum bonum habet
tyrannus hoc tollit, tum doctis, etiam beneficium à tyrannis ac-
cipere periculosum esse. Grauem rex iudicabat contumeliam esse
oblata reculae & munera, quum hæc vni te tyranni alie se com-
mendare possint. *Plut. in apoph.*

Cimon. Quendam barbarum à Persis Athenas iuit eum magna
auri copia venisse, Cimonique domum aduisset, & ob tutelam phia-
las duas, alteram Daricis, alteram argenteis plena obtulisset. Con-
uersum vero ad eum Cimonem subulisse, rogasseque barbarum,
mei cenarumne an amicum Cimonem habere vellet: quum autem
respondisset, amicum: Abi igitur, inquit, tuaque isthæc tecum mu-
nera detur. Ego enim amicitia tua fretus, hinc, quum opus fuerit, li-
ber aliter vitæ. *Plut.*

M. Curio, Samnites postea quam à M. Curio demissi essent, vene-
runt, magnam ei vim auri offerentes, verum Curio, quum forte ad
focum sederet, & ex cado ligneo rapas comederet, Samniti legatis
respondit: Nihil opus est auro, talem cœnantem cœnam. Alii autem
repondit sic scribunt: Ego malo aurum habentibus imperare, quam
vix mihi aurum accipienti imperent. *Plut. in Roma apoph. Plin. de
vitis illustrib. cap. 33. Cic. in Catone Matore.*

C. Fabricius, Samnites quum ad C. Fabricium Imperatorem popu-
li Romani venissent, grandem offerentes pecuniam: Fabricius
plenas manus ab auribus ad oculos, & infra deinceps ad nares & ad
os, & ad gulam, atque inde porro ad ventrem immo deduxit, & le-
gatis ita respondit: Dum illis omnibus membris, quæ atqui, oblitte-
re & imperare possunt, nunquam quicquam decet. Propterea pecu-
niam, quum nihil mihi vtilis sit, non accipiam ab eis, quibus eam v-
tilis scio. *Higinius libro de rustaribus, illustrium virorum. Gellius
l. 1. c. 4. §. 14.*

Idem Cynex Pyrrhi legato, magnam auri vim dono offerenti, re-
spondit. Se male imperare aurum habentibus, quam habere aurum
Eras. l. 6.

Cyanetes. M. Bruto cum tota fere sese dedisset Lusitania, sola
vix Cyana pertinaciter arma retinuit. Verum quum tentaretur per
Bruti legatos, ut data pecunia se darent Bruto: Cyanetes populus
vno ore respondit: Sibi ferrum esse à maioribus relictum, quo liber-
tatem patriæ tuerentur non aurum, non munera, quibus ab hoste se
redimerent. *Eras. l. 8. apoph.*

Reg. 18. Rex Babyloniorum Ezechie Regi, 2 Reg. 20. 12.
Murmuratio. 2. Par. 28. v. 21. Tobias Raphaci. Tob. 1. v. 1.
Iudith. Iudith 15. 13. Magister militia Ieremia. Ier.
adonofor Daniel. Dan. 2. v. 48. Ionathas Alexandro.
Magi Christo. Matth. 2. 11. Muncium reculationis
Magi. Reg. 5. v. 15. 16. David. 2. Sam. 22. 24. Daniel. Dan.
11. 1. Macchab. 2. 18. Petrus. Act. 8. 20. Muneribus multa
Iafon. 1. Macchab. 23. v. 24. Muneribus inhan-
Fili Samuelis. 2. Sam. 8. 3. Giezi. 1. Reg. 5. v. 20. 21. Cu-
Christi. Matth. 28. 12. Felix. Act. 24. 26.

Murmuratio.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Murmuratio, Græce μωμωσις, & μωμωσις, murmurō, &
Murmuratio dicitur. Dicitur & μωμωσις, & μωμωσις,
Hebr. Hamith, Proverb. 19. 17. a verbo hamith, tumultua-
tum tumultuō, fremuit, ut quum magno in populo con-
surgente sonum edant, ut est aquarum lene murmur,
torecentium ad scopulos illepti quodam incurren-
tibus. Dicitur & Λαλασθ, a verbo Λαλασθ, multatuit, mur-
murat, submissa voce loquutus est. Est autem mur-
muratio indebito modo facta contra Deum vel factum

Locī Bibliici.

Murmuratio caueda, 1. Corin. 10. v. 10. Philip. 2. v. 14. 1. Petr. 4.

SENTENTIAE BIBLICAE.

Murmuratio auris & indignabunda zeli audit omnia: & tu-
mulationum non abecondit. Sept.
Murmuratio aut homo, &c. Thren. 3.
Murmuratio, sicut quidam eorum murmurauerunt,
ab exterminatore. 1. Cor. 10.

SENTENTIAE PATRVM.

Murmuratio magis Deum offendit ille populus Iudæicus dicitur
contra Deum murmurando. Aug. super Ioan.
Murmuratio supra positam sibi porcellam murmurat, liquec-
t, & in cinerem redigunt, qui eandem homini potestatem dedit. Greg.
Murmuratio pro peccato percutitur, nisi murmurando renitatur,
aut nullas esse inchoat, quo ferentis iustitiam non accusat.
Murmuratio, secundum animam mortuus est, qui insti-
tutione viuit. Bern. de considerat.
Murmuratio, quæ sanæ sunt, portari non indigent, ac per hoc nec omnis
populus, quæ igitur de tuis in neris tuis, pusillam mes, mur-
muratio, si non tenentis esse abbatem: consolando, exhortati-
onem agens, opus tuum, & portas omnis tuam: & portando
opus fanando portas. ibid.
Murmuratio, qui mala patitur: etiam si ignoret, cur
patitur. Per hoc quique se iuste pati arbitretur: quia ab illo
patitur, cuius nunquam inuita iudicia sunt. Isidor. lib. 3. de sumo
Murmuratio est, per quam odiosæ adulationis vel derogationis si-
gnificatio alteri in alterius odium excitatur. Sumitur est, inter
quos discordiam seminare. Hugo.
Murmuratio, & murmuratio exiterit, iuxta arbitrium prio-
rius patenteat, quando in calpe qualitas extat. Chrysostomus in

EXEMPLA BIBLICA.
Murmurationis exempla: Cain, Genes. 4. 14. Ifraclite, Exodi 5. v.
21. & 15. 16. & 2. & 15. 16. & 3. Num. 11. v. 1. & 13. v. 31. & 14. 2. & 16. 41.
& 20. 5. & 21. 5. Deur. 1. 26. Phariſei. Matth. 9. v. 11. & 12. v. 2. & 13. 2.
& 15. 2. Mare 2. v. 6. Luc. 5. 30. Mercenarij, Matth. 23. 31. Discipuli Christi, 26.
v. 8. 9. Scribae & Phariſei, Marc. 2. 24. & 7. 5. Luc. 6. 2. & 15. 2. & 19. 7.
Iudæi, Ioan. 6. v. 41. 52. Discipuli quidam, & 60. Turba, 7. & 32. Iudæi
Iſchariotes, 12. & 4. 5. Græci aduerſus Hebræos, Act. 6. v. 1. Mur-
murationis pœnæ exempla: Ifraclite, Num. 11. v. 1. & 14. 36. & 16.
& 49. Maria foror Moyſis, 12. v. 10.

Vide supra Impatientia, Item Patientia, Dolor.

Musica. 4444

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Musica, Græca dicitur est μουσική, & μουσική, musicus di-
citur. Est autem Musica portio modulationis in sono cantu-
que consistens. Tria sunt genera, quæ circa artem musicam
versantur. Primum genus est, quod instrumentis agitur: aliud, quod
singit carmina: tertium, quod opus carmenque diuidit. Secun-
dum genus profecto Poetarum est, quod non potius speculatione
ac ratione, quam naturali instrumento fertur. secundum Alphon-
sium.
Ars est inspectiua actiuæque, perfecti melis, & instrumentum mo-
dularis. Aristoteles.
Vel est ars concinnitatis vōcibus moribusque collocata.
Cognitio concinnitatis in corpibus & moribus constituta.
Est habitus inspectiuus, & actiuus, & affectiuus absoluti meli.
Veteres mulices inuentores constat fuisse, Thaces, Orpheum,
Musæum, Thamyridem, Dirion civitas, secundum Stephanum, in
qua harmoniam à Tamyrrh à inuentam referunt.

Locī Bibliici.

Musica instrumenta, ut Ecclesie ruditas & pueritiæ conuenien-
tia, diuinis olim celebrandis laudibus adhibita, 2. Sam. 6. 5. 1. Paral.
3. 8. & 15. 16. & 25. 1. 2. Paral. 5. 12. & 3. 28. & 29. 25. Psal. 33. 21. & 43. 4.
& 57. 9. & 71. 22. & 81. 3. & 92. 4. & 98. 5. & 108. 3. & 144. 9. & 147. 7.
& 149. 3. & 150. & 3. 4. Mulicorum instrumentorum sumpta com-
paratione docetur vius interpretandi Scripturas, 1. Cor. 4. & 7. abusus
tollicur, 2. 12.

POETARVM DICTA.

Hier. Phaleus Saouienſis de laude Musicæ.
Musica turbat animus agi hinc, dolorem
Sola leuat merito diuinis, hominumque, voluptas:
Quæ sine nil iucundam animis nec amabile quicquam.
Ad cuius numero: superis veritatis & orbis,
In celo radiant ignes quibus cœcitate ingens
Signifer, & leges prescripſit, tempora perantur
Hæc Phœbus Phœbus, sicut dicit: & aurea cœcis
Astra suos agitant constanti federe motu.
Politianus in Nutritia.
Lam Thameram cantu dicitur antere sorores,
Fretum mox cithæra danteatum & luminis orbibus:
Idem in Epigram.
Cederet hinc Thamyris doctis certamine cantus,
Cederet aurata Calliopea lyra.
Menand. in theauro.
Παράδεισος ἡμῶν ἔστι τὸ κέντρον τῆς μουσικῆς.
Musica melle est incontinentum amoris.

PHILOSOPHICÆ SENTENTIAE.

Ad virtutem pertinere quadam ex parte Musica putanda est:
quippe quæ possit, ut Gymnastica corpus bene constituit, sic ani-
mum bene afficere consuetudine honeste voluptatis: aut certe ad
vitæ degendæ rationem prudentiamque aliquid valet. Arist. 1. 8. de
Repub. 4.
Musica à nobis in his ponitur, quæ summam afferunt volupta-
tem: siue nuda sit, siue coniungatur concœnu. lib. 8. de Republ. ca-
pit. 5.
Recte Musicam & in consuetudine & congressibus, & in vita le-
genda adhibent homines, quod voluptatis sit effectrix. Hæc enim ad
animi relaxationem valet: omniq; ætati, omnibusq; moribus vſus
eius gratus est. ibid.
Omnium rerum exceptis veris naturis, nulla verius quam nume-
rus & cæritus: ira, clementiæ, fortitudinis, temperantiæ, omniumq;
quæ his contraria sunt, aliorumq; ad mores pertinentium similitu-
dines imaginesque exprimit. ibid.
Musica animi habitum bene constituere potest. Quod si potest,
certe ea erudiendi institutiendique sunt adolescenter. Quin etiam ad
eorum naturam accommodata est, & apta musicæ disciplinæ. ibi-
dem. De dol.